

Bokmelding

Harald Stene Dehlin, *Kirurg-
misjonæren Kristoffer Fotland*.
Oslo, Luther Forlag 1980. 233 s., innb.

Stene Dehlins biografi om misjonslegen Kristoffer Fotland er så absolutt skrevet *con amore*. Bøker av denne type har ofte åpenbare svakheter, f.eks. nesegrus beundring for «objektet», sentimentalitet, løs komposisjon der anekdoter får stor plass, og upresise henvisninger til fakta. Intet av dette kan anføres mot boken om Fotland. Likevel har den en i beste forstand folkelig stil, og er nok et vitnesbyrd om at forfatteren er istand til å overføre sin velkjente artikkel- og intervjustil til boken.

Stene Dehlin forteller først og fremst om Kristoffer Fotland. Den nøkterne jærubuen som i 1935 dro til Kina som misjonslege, betegnes som «en moderne asket, en tidsmessig Frans av Assisi-type» (s. 11). Slik vokser han også fram av boksidene, og jeg kan ikke nekte meg tanken at det ville være sunt for unge misjonskandidater og misjonærer av idag å sammenligne seg selv og sine holdninger med denne pioneren.

Men boken er også i stor grad historien om Den Norske Misjonsallianses legemisjon. Det dreier seg om tidsrommet fra dr. Fotland overtok i Kalgan i Nord-Kina der hvor en annen pionerlege, Kristian Hannestads verk hadde tatt slutt ved hans død noen år tidligere, til Fotland er overlege ved det store sykehus og medisinske senter i Pingtung på Taiwan i midten av 1970-årene. Det er en doku-

mentasjon av et misjonsselskaps og en enkelt misjonærs tro og visjoner, utholdenhet og arbeidsinnsats.

Fotland hadde tidlig syn for noe som idag oppfattes som helt vesentlig i misjonsstrategien. I forbindelse med forholdene i Kina under 2. verdenskrig, da misjonærene nærmest var internert i Kalgan, og de små menighetene rundt omkring måtte klare seg selv, skriver Fotland: «Arbeidet går alle steder nesten som før, men alt er overlatt til kineserne. Personlig ser jeg det som et Guds fingerpek, og jeg håper at hvordan det enn blir eller ikke blir, så bør vi aldri komme tilbake til «det gamle». Kineserne bør få være selvstendige, og bygge opp sin egen kirke.» (s. 78)

Det er også interessant å få omtalt og kort kommentert (s. 154–55) den form for «familiekristning» som Fotland og hans kolleger i Pingtung møtte blant Ami-stammen på Taiwan. Dette er prinsipper som Donald McGavran og andre kirkeveksttenkerer i USA har gjort seg sterkt til talsmenn for, men som det råder uenighet om.

Boken gir mange eksempler på den kulturkollisjon og kulturtilpassning som er en del av misjonærens hverdag, og forfatteren har mange insiktsfulle merknader. Noe som gir en ekstra verdi til boken i tillegg til det biografiske, er den rekke av missiologisk viktige spørsmål som berøres, og om enn aldri så kortfattet, belyses på en god måte.

Peder A. Eidberg